

— Sigur că știi să merg pe bicicletă! Ba da, știu! În secret!

Cea care striga așa era Lotta, o fetiță de pe strada Zurbagiilor. Stătea în poarta casei și se uita la frații săi, Jonas și Mia-Maria, care mergeau ca niște săgeți pe strada, la vale, cu bicicletele. Nu-i de mirare că fetița era așa de supărată! Dar încă nu împlinise cinci ani și adevărul e că nu știa să meargă pe bicicletă. Nici măcar în secret.

— Ba nu știi, ești prea mică, îi spuse mai târziu Jonas.
 Asta se întâmpla în bucătărie, la masa de seară.
 — Și, oricum, nici nu ai bicicleta, adăugă Mia-Maria. Ai o tricicletă veche și-atât.
 Asta o întărită și mai tare pe Lotta.
 — Vedeți? le spuse ea părinților. Normal că nu știu să merg pe bicicletă dacă n-am bicicleta!
 După care mușcă dintr-o felie de pâine și adăugă:
 — Ba știu să merg. În secret!
 Lotta știa să facă o grămadă de lucruri în secret.
 „Și eu merg la școală”, obișnuia să zică. „În secret.”
 Odată, când Lotta era în vizită la o vecină, tușa Berg, aceasta a spus mirată: „Ia te uită! Jonas și Mia-Maria au ochii albaștri. Doar Lotta are ochii verzi.”
 Dar Lotta îi răspunsese foarte hotărâtă: „Și eu am ochii albaștri. În secret.” Pentru că Lotta voia să fie la fel ca Jonas și Mia-Maria.

— Doar o tricicletă veche, auzi!
 spuse Lotta când se culcă.
 Vorbea cu Ursulețul acum. Acesta dormea tot timpul cu Lotta. Numai că Ursulețul nu era un ursuleț de pluș cum poate ați crezut, ci un fel de purceluș cusut de mama.
 Dar Lotta îi zicea oricum Ursulețul și îi povestea totul.
 — Tu mă ascuți cu adevărat, spuse Lotta. Mi-aș dori ca și Jonas și Mia-Maria să mă asculte ca tine.
 Da, Ursulețul era bun. Stătea în pătuț și-o asculta pe Lotta cum îi spunea toate grozăviile pe care avea de gând să le facă.
 — Dacă n-am să primesc o bicicletă adevărată de ziua mea, am să fac singură rost de una, șopti Lotta. În secret.

Dar Lotta era mică și bicicleta era mare și greu de manevrat, așa că îi scăpă din mâini de patru ori înainte să iasă cu ea din șopron. Ah, ce bicicletă rea! O julea pe picioare, îi lăsa vântăi peste tot și nu făcea altceva decât să cadă și să-i scape din mâini!

— Lasă că vezi tu! Așteaptă numai să pun eu picioarele pe pedale! spuse Lotta.

Îl puse pe Ursuleț în spate, pe portbagaj.
— Ține-te bine, Ursulețule! Am să cobor la vale la fel de repede ca Jonas și Mia-Maria.
Cu chiu, cu vai, Lotta urcă panta abruptă de pe strada Zurbagiilor.
— Mai întâi trebuie să urci ca să ai de unde să cobori, spuse ea cu răsufierea tăiată.

Însă în clipa următoare îl văzu pe tata în capătul străzii și era cât pe-aci să cadă de pe stâlpul porții. Pentru că, să vezi și să nu crezi, tata trăgea după el o bicicletă. Una mică, exact cum îi trebuia Lottei!

— Eu nu mai înțeleg nimic! se miră Lotta.